

1 december 2022

Björne Erixon tillhör Ekumeniska Kommuniteten. Som boende i Bjärka-Säby och medlem i Pingstkyrkan i Linköping har han varit, och är, delaktig i livet som gestaltats på platsen. Efter en dramatisk ”nära döden-upplevelse” under det gångna året har krafterna nu så sakteliga återkommit. Vi har tillfrågat Björne om att ge oss en hälsning i månadsbrevets form.

Varför fick jag leva?

En fråga och en bön väcktes inom mig:

Varför fick jag leva?

”Låt min själ mogna innan den bärgas” (Selma Lagerlöf)

Ett hjärtstopp i mitten av april i år hade kunnat avsluta min jordevandring. Tack vare snabba ingrepp i det sammanhang jag befann mig räddades jag till livet. Min tacksamhet till livets Gud fick ett fäste i mitt hjärta.

Jag tackar för förtroendet att få dela några tankar med kommuniteten och dess vänner. Själv har jag varit medlem sedan starten 2008.

Min fru Gunvor och jag kom till Bjärka-Säby 2006. Särskilt under den första tiden var vi aktiva i kommunitetens sammanhang. Gunvor ledde, först ensam, sen tillsammans med mig Kyrkans förbön, jag predikade en del i olika gudstjänster och deltog flitigt i en rad kurser som hölls på Nya Slottet. Samtidigt är vi medlemmar i Pingstkyrkan (Sionförsamlingen) i Linköping.

Varför tillhöra en kristen gemenskap, en församling, eller en kommunitet?

Postmodern hyperindividualism lockar oss ibland, inte minst när gemenskapen, vilken form den än tar – skaver, och visar sina pinsamma brister eller inte motsvarar våra förväntningar. Vem blir inte besviken mitt i en kristen gemenskap?

Sedan tidiga år har jag brottats med dessa frågeställningar och denna verklighet. Ibland var jag ytterst nära att lämna gemenskapen. Andra tider vilade jag i en tillit att tron är gemensam, att Gud är större än oss. Att min nästas olikhet är hennes gåva till mig och till gemenskapen.

Ibland höll denna tillit.

Ibland skaver den fortfarande.

Ett personligt motiv för mig att stanna kvar i en kristen gemenskap har varit upptäckten av att kyrka och församling är större än mitt eget perspektiv och sammanhang.

På det personliga planet har mitt motto; *kritisk solidaritet* hjälpt mig när lockelsen att lämna alla former av kristen gemenskap tidvis varit extra stark. Med betoning på och ibland spänning mellan båda perspektiven.

På teologisk grund har den samlade kristna tron på en Treenig Gud gett mig perspektiv och motiv för att stanna kvar, även om skavet kan finnas kvar.

Jag ger en kortfattad framställning:

GUD Fadern – är skaparen och upprätthållaren av allt liv. Det betyder bland annat att hela livet, hela tillvaron ingår i Guds intresse och barmhärtiga omsorg. Vårt liv är vävt i ett stycke. **Kristen** tro omspanner hela tillvaron.

Ett annat perspektiv som genomlyser hela Bibeln och hela kyrkans historia: när gudsfolket sviker de fattiga, när rättvisa och barmhärtighet saknas, förkastar inte historiens Gud sitt folk. Han kallar till omvändelse och upprättelse. Hans tålmod får oss att häpna. Hur påverkar och präglar det oss när vi ser och möter den kristna gemenskapens brister? Och när vi möter våra egna brister, då kan Barmhärtighetens Gud och Fader rena, upprätta och öppna våra sårbara liv för vår nästa, mitt i gemenskapen.

GUD Sonen – Jesus Kristus är Frälsaren, Försonaren. Kristet lärjungaskap brukar beskrivas som att ”likna Jesus”. En livslång vandring ”som Jesus”.

Om vi glömmer nåden kan vi lätt hamna i dilemmat att ”förlyfta oss”, i vår ärliga strävan att vara som Jesus. Och ibland tappar vi bort oss i ”den billiga nåden”, till intet förpliktande. En fullt begriplig reaktion på vår strävan att ”gå all in för Jesus”. Då kan vi i tillit få ta in Pauli ord som talar om att ”arbeta med fruktan och bävan på er frälsning”, och samtidigt låta apostelns motivering bli grunden i lärjungaskapet: ”Ty det är Gud som verkar i er så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte” (Fil.2: 12f.)

Som lärjungar i samma gemenskap kan ibland nådens port öppna sig och behovet av barmhärtighetens och ärlighetens förvandlande realitet blir ett livsbehov, bortom ursäkter och ”gömställen”.

Jesus är ”större än sin kyrka”. Han utmanar oss, hans ord förbryllar oss. I en gemensam upptäckt att vi alla är på väg, bryts en nedbrytande frestelse; att någon skulle vara förmer.

Tjänandets livsstil mitt i den sårbara gemenskapen får helande inverkan. Jämförelsesjukan, uppåt eller neråt, blottläggs och helas och alla kan andas ut... förhoppningsvis!

GUD *Anden* – är den närvaro i gemenskapen som gör lärjungaskap möjligt. Anden gör bönen möjlig (Rom 8:18-27). Anden formar gemenskapen i Kristi ömhet och stränghet. Anden betjänar de svaga, dvs egentligen oss alla, i mångfaldens verklighet (1 Kor 12-14).

Anden är ”Kristusformaren”, där karisma och karaktär bildar en dynamisk enhet och helande verklighet. Anden är Hjälparen, Tröstaren och Vägledaren. Anden öppnar hoppets horisont, ”redan nu och ännu inte”.

En omtumlande vision

Jag vill ta er med till början av 1940-talet. Min far är förkunnare i Pingstförsamlingen i Uppsala.

Plötsligt ”ser” han Jesus hänga på ett kors längst fram i lokalen. Han ”ser” många människor samlade. Han ”ser” att en del befinner sig längst fram vid korset, böjda i bön. Cirklar av människor sträcker sig längre och längre bort från korset. Längst bort står en del och ”småpratar”. Närmast korset ”ser” han att inte alla är pingstvännen från hans egen församling. (Kom ihåg: detta är alltså i början av 1940-talet, där nog många pingstvännen ansåg sig stå närmast Jesus)

Jesus ”lämnar” korset och går ut till olika kyrkor, där människor i synen samlas. Sen ”kommer” Jesus till domkyrkan. Många tror att han ska stanna där. Men nej, han ”går vidare” till Stora torget i stadens centrum och välsignar människor.

Så slutar ”synen”.

Att denna ”syn” öppnade nya perspektiv för min far är helt klart. Cirklar sprängdes och kontroversiella beslut följde honom.

Indirekt har nog denna ”syn” och dess konsekvenser påverkat mig. Jag vill vara *en ekumenisk pingstvän*.

Den kristna gemenskapen, i dess många former och gestalter, är tvetydig och mångbottnad. Det finns en ”övernaturlig” eller ”ontologisk” dimension på samma gång som en historisk och fysisk. Därav den svårtydda och ibland påfrestande dubbelheten i all kristen gemenskap. Om och när vi genom Guds barmhärtighet kan omfamna en brusten sårbar gemenskap – helad genom Kristi försoning – öppnas nya möjligheter. Vi börjar se att närhet och distans inte konkurrerar med varandra. De kompletterar varandra i en realitet som är större än våra förväntningar och våra besvikelser. Ur den erfarenheten kan en hållning av *kritisk solidaritet* växa fram och ge en frihet och vilja till gemenskap (*communio*) i en befriande helhet. Ibland med en känsla av ”hemma överallt och hemlös överallt”, men nåden omfamnar oss.

Aposteln Paulus är i vissa stycken svårtydd och väcker hos en del av oss både tacksamhet och förundran men också frågor. Vad menar han egentligen? En aspekt vill jag kort påminna om: Hur mycket han än kritiserar församlingar, berövar han dem inte deras Kristusidentitet. Ett exempel är hur han beskriver församlingen i Korinth. I sitt första brev ger han mycket av bister kritik som gäller både etik och dogmatik. Men lyssna in följande beskrivning som görs av just den församlingen: ”Ni utgör Kristi kropp och är var för sig delar av den.” (1 Kor 12:27)

Det finns många liknande formuleringar i de Paulinska breven. Vi ser hur dubbelheten träder fram: kontrasten mellan gudomlig närvaro (ontologin) och den brustna historiska verkligheten. En befriande, men ibland påfrestande, bild och verklighet att ta in och att leva med.

Ingen människa är en ö, inget *jag* utan ett *du*. Kristen gemenskap, i alla dess olika former och gestaltningar står inför många utmaningar i vår hyperindividualistiska kultur. Jag har sökt påminna oss om några teologiska, praktiska och pastorala grunder som finns i den gemensamma tron på en *Treenig Gud*.

Jag sammanfattar med ett citat från Roland Spjuth:

De heligas gemenskap handlar inte om slutna grupper som värnar om sin egen renhet och fullkomlighet. Det är en gemenskap av människor som upptäckt betydelsen av Guds barmhärtighet och nåd som Jesus Kristus uppenbarade genom sitt liv.

- *Om Gud och allt annat* (Spricka Förlag 2020, s. 270)

Björne Erixon

Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säbys ökenmässa

En del av er har säkert noterat i kristen press i Sverige eller Norge att Vadstena församling och Pilgrimscentrum tillfrågat domkapitlet i Linköpings stift om att införliva kommunitetens ökenmässa i sitt ordinarie svenskkyrkliga gudstjänstliv i klosterkyrkan i Vadstena. Svaret blev att ökenmässan i dess nuvarande form inte kan firas i klosterkyrkan med Svenska kyrkans präster som celebranter. I nuläget får beslutet inga omedelbara konsekvenser för andra stift och kommunitetsrådet återkommer i frågan efter samtal med företrädare från Svenska kyrkan.

***

Kommande händelser på Vårdnäs Stiftsgård

Under vårvintern och senhösten har vi firat två storretreat på Vårdnäs Stiftsgård. Anledningen till att vi kallar dem storretreat är att vi vid dessa tillfällen bokar in oss på hela stiftsgården så att atmosfären av tystnad och stillhet kan råda. Retreaterna leds av Peter Halldorf, Liselotte J Andersson och Jonas Eveborn och har fallit mycket väl ut. Den 9-12 februari är det dags igen. Då med temat *Längre in i bödens land*.

Parallellt med storretreatens tema så löper retreatspåret *Måla in ditt liv i korset – målning av iotakors*, med Stig Petrone som vägledare. Denna har tidigare annonserats som en separat retreat på Nya Slottet men blir nu istället förlagd till Vårdnäs.

Deltagarna i spåret delar tideböner, gudstjänster och måltider med storretreatens deltagare. Meddela innan retreaten om du önskar delta på detta spår. Att arbeta i tystnad och vägledning med iota-korset är en självvårdstradition från 400-talets Egypten. Den har på senare tid aktualiserats av biskop Tomas från Egypten och erbjuder en unik möjlighet att måla in hela sitt liv i detta kors, förtryckt på ett äkta papyrusark från Nilen, där varje form och färg ges en unik betydelse. Färg, penslar och blad får du av retreatledaren.

Som nämndes i samband med att verksamhetsplanen presenterades under Generalkapitlet i somras hade vi planer på att arrangera en ikonmålarkurs med broder Norberto från Bose på stiftsgården. Planerna kvarstår men kan förverkligas som tidigast hösten 2023.

Utifrån förra årets goda erfarenheter bjuder vi in till Ekumeniska Kommunitetens firande av *påskan - de heliga tre dagarna* på Vårdnäs stiftsgård, som det kommande året infaller 6-9 april.

Retreat & samtalsdagar med biskop Thomas

Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby har långvariga relationer till personer och platser inom den koptiska kyrkan i Egypten. Det gäller inte minst biskop Thomas och vännerna på det andliga centrat Anafora. Biskop Thomas har besökt oss på Nya Slottet Bjärka-Säby vid ett flertal tillfällen de senaste decennierna. Efter ett uppskjutet besök på grund av pandemin är det äntligen dags igen.

Den här gången möts vi till retreat & samtalsdagar på Nya Slottet den 4-7 maj. Rytmen i dagarna utgörs av mässor, tideböner och vägledning. Torsdag kväll till lördag middagsbön råder retreatens sedvanliga tystnad. Från middagen på lördagen tar samtalen vid. Dagarna tillsammans med biskop Thomas avslutas efter mässa och frukost söndag morgon. Retreat & samtalsdagarna hålls på engelska.

Anmälan och mer information kring dessa arrangemang finner ni på ekibs.se

Fastebloggen

Vi påminner gärna om att vi under adventsfastan – precis som alla andra fastedagar under kyrkans år – kan slå följe med Peter Halldorf på *Fastebloggen*. Under årets adventsfasta ska vi läsa Nilos av Ankara, en av *Filokalias* författare. I denna skattkammare av texter från 300-talet till 1300-talet har Nilos, själv verksam under tidigt 400-tal, gett oss en längre essä där han bland annat reflekterar över förhållandet mellan den andlige fadern och dennes lärjungar. Fastebloggen finner man via tidskriften *Pilgrims* eller kommunitetens hemsidor.

Med önskan om en rik adventstid!

Guds frid

